

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 41584

гр. София, 20.11.2023 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 46 СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: КРАСЕН ПЛ. ВЪЛЕВ

като разгледа докладваното от КРАСЕН ПЛ. ВЪЛЕВ Гражданско дело № 20231110115912 по описа за 2023 година

Производството е по чл. 248 от ГПК.

С молба с вх. №291218/18.10.2023 г. от „ФИРМА“ АД се иска изменение на решението в частта за разносните като се иска определението адвокатско възнаграждение по чл. 38 от ЗАдв. в размер на 1150.88 лева да бъде намалено. Сочи се, че макар и формално да са предявени два иска, то те са в защита на един интерес и дори само при предявяване на осъдителния иск, съдът е щял инцидентно да се произнесе и по установителния.

С молба с вх. №293607/19.10.2023 г. от „ФИРМА“ ЕООД се иска изменение на решението в частта за разносните като се иска определението адвокатско възнаграждение по чл. 38 от ЗАдв. в размер на 480 лева да бъде намалено. Изложени са доводи за неприложимост на облагане с ДДС при определяне на възнаграждението по чл. 38 ЗАдв.

Препис от молбата е изпратен за отговор на насрещната страна, като в дадения срок е постъпил такъв от адв. Д. М., с която се изложени доводи за неоснователност на искането.

Разгледани по същество, молбите са неоснователни.

Производството е образувано по искова молба на Г. А. Н. с ЕГН: *****, адрес: АДРЕС, срещу „ФИРМА“ АД, ЕИК 11111111, със седалище и адрес на управление: АДРЕС и срещу „ФИРМА“ ЕООД, ЕИК 11111111, със седалище и адрес на управление: АДРЕС, с която се моли съда да приеме за установено

-спрямо ответника „ФИРМА“ АД, че сключеният договор за паричен заем № 11111 е нищожен,

- спрямо ответника „ФИРМА“ ЕООД че сключеният между тях договор за предоставяне на поръчителство № 11111 е нищожен.

В срока за отговор на исковата молба „ФИРМА“ АД, ЕИК 11111111 е предявило и насрещен иск срещу Г. А. Н. с ЕГН: ***** с който се иска да бъде осъдена първоначалната ищца да заплати сумата от 2590,68 лв., представляваща непогасената сума по главницата по Договор за паричен заем № 11111 в размер на 2 496,13 лв. и дължимата лихва в размер на 94,55 лв., ведно със законна лихва от датата на предявяване на иска до

окончателното изплащане на сумата.

С постановеното по делото решение съдът е прогласил за нищожни договор за паричен заем № 11111/20.02.2020г. и договор за предоставяне на поръчителство № 11111/20.02.2020г. Отхвърлил е насрещния осъдителен иск.

Прието е, че с оглед основателността на исковата претенция ищеца на основание чл. 78, ал.1 от ГПК има право на разноски. Тъй като адвокатската помощ е оказана безплатно съгласно чл. 38, ал. 1 от ЗА, възнаграждението следва да се присъди в полза на адвоката по реда на чл. 38, ал. 2 от ЗА в размер на 480 лева, определен по реда на чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения във вр. §2а от ДР на същата по исковете срещу „ФИРМА“ АД и „ФИРМА“ ЕООД, както и размер на 670.88 лева, определен по реда на чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения във вр. §2а от ДР на същата по насрещния иск на „ФИРМА“ АД.

Съдът не намира основание за преразглеждане на изводите си по отношение на разноските.

В Решение от 28.07.2016г. по дело С-57/2015 Съдът на ЕС дава принципни тълкувания и разяснения относно приложението на института на съдебните разноски в светлината на правото на ЕС. В пар. 21 е припомнено, че член 14 от Директива 2004/48 прогласява принципа, че направените от спечелилата делото страна разумни и пропорционални съдебни разноски по принцип се поемат от загубилата делото страна, освен ако това е недопустимо поради съображения за справедливост. В пар. 23 и 24 изрично е посочено, че от съображение 17 от Директива 2004/48 се установява, че предвидените в нея мерки, процедури и средства за защита следва да се определят във всеки случай по такъв начин, че да отчитат надлежно специфичните особености на случая, при все това член 14 от Директива 2004/48 налага на държавите членки да гарантират възстановяването единствено на „разумни“ съдебни разноски. Правната уредба следва да цели да гарантира разумния характер на подлежащите на възстановяване разноски, като се вземат предвид фактори като предмета на спора, неговата цена или труда, които следва да понесе загубилата делото страна, трябва да бъдат „пропорционални“. Въпросът дали тези разноски са пропорционални обаче не би могъл да се преценява отделно от разноските, които спечелилата делото страна действително е понесла. Съответстваща на правото на ЕС е уредба, която допуска съдът да може във всеки случай, в който прилагането на общия режим в областта на съдебните разноски би довело до резултат, който се счита за несправедлив, да се отклони по изключение от този режим.” В Решение от 23.11.2017г. по съединени дела С -427/16 и С-428/16 Съдът на ЕС, излагайки сходни съображения, достига до крайния извод, че член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че национална правна уредба като разглежданата в главните производства, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат — под страх от дисциплинарно производство срещу адвоката — да договорят възнаграждение в по-нисък от минималния размер, определен с наредба, приета от професионална организация на адвокатите като

Висшия адвокатски съвет (България), и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в по-нисък от минималния размер, би могла да ограничи конкуренцията в рамките на вътрешния пазар по смисъла на член 101, параграф 1 ДФЕС.

Съдът отчита, че в случай, че е бил предявен от страна на ищеца осъдителен иск за връщане на недължимо платени суми, съединен с установителен такъв за нищожност над договорни клаузи, интересът би бил един, би било налице преюдициално произнасяне и подобно съединяване би имало единствено неоснователно трупане на разноски. Процесният случай не е такъв. Ответникът по главния иск „ФИРМА“ АД сам е решил да предяви насрещен иск. Паради неоснователността му на основание чл. 78, ал. 3 ГПК ответникът по него има право на разноски и такива са присъдени от съда, заедно с тези по главния иск. В случая не може да се установи недобросъвестно поведение от страна на ищеца/процесуалния му представител с цел трупане на разноски, което съдът да следва да парира. Отговорността за разноски е изградена върху идеята за санкциониране за неоснователното предизвикване на делото. /Определение № 527 от 13.10.2011 г. по ч. пр. д. № 422 / 2011 г. на Върховен касационен съд/. Отговорността за разноски е в тежест на страната, която със своето процесуално поведение е обусловила необходимостта другата страна да поеме разноски, т.е. необходимо е наличието на причинна връзка, между процесуално поведение на едната страна и понесените разноски от другата- арг. чл. 78, ал. 2 ГПК - Определение № 31 от 07.03.2016 г. по гр. д. № 3608 / 2015 г. на Върховен касационен съд, 2-ро гр. Отделение. В процесния случай ищецът по насрещния иск „ФИРМА“ АД неоснователно е предизвикал правния спор, съответно следва да понесе разноските за това.

Разноските по делото не следва да бъдат източник на неоснователно обогатяване за страната, в чиято полза е крайният съдебен акт, респ. за неоснователно обедняване на загубилата страна, а следва да възстановят сторен в разумни граници разход за защита на правата на страните. При горепосочените специфични особености на случая, съдът е определил възнаграждения от 480 лв. /по реда на чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения във вр. §2а от ДР на същата/ по исковете на ищеца и 670.88 лева/по реда на чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения във вр. §2а от ДР на същата/ по насрещния иск на „ФИРМА“ АД. Размерите отговарят на изискванията за справедливост и пропорционалност съгласно ясно очертаните критерии от СЕС, като националната практика следва бъде съобразена с тази на СЕС, а не да й противоречи.

Противоречива е практиката на ВКС дали при определяне на възнаграждение по реда на чл. 38 ЗАдв. следва да се начислява ДДС. Настоящият съдебен състав споделя преобладаващата такава/посочена и в отговора на молбата по чл. 248 ГПЛ/, според която възнаграждението се определя с ДДС. С Определение №306/06.06.2017 г. по ч.т.д. № 2559/2016 г. на ВКС, I I Т.О. е даден отговор на въпроса, че при присъждане на възнаграждение за оказана безплатна адвокатска помощ и съдействие в полза на адвокат, регистриран по ЗДДС, дължимото възнаграждение съгласно чл.38 ал.2 ЗА вр. § 2а от ДР на Наредба № 1/2004 г. следва да включва ДДС.

Мотивиран от изложеното, на основание чл. 248, ГПК, Софийският районен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молба с вх. №291218/18.10.2023 г. от „ФИРМА“ АД и молба с вх. №293607/19.10.2023 г. от „ФИРМА“ ЕООД за изменение на Решение №16008/05.10.2023 г. в частта за разноските.

Определението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в едноседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____